

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BENDEAC, MIHAI

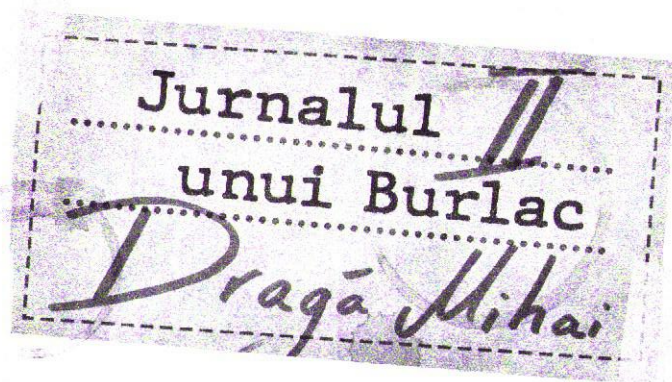
Jurnalul unui burlac : dragă Mihai / Mihai Bendeac. -

București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-208-3

821.135.1

MIHAI
BENDEAC

Fotograf copertă: **Mihnea Irimia**

Graficieni copertă: **Mihnea Irimia și Cezar Mandă**

Redactor: **Crenguța Nicolae**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

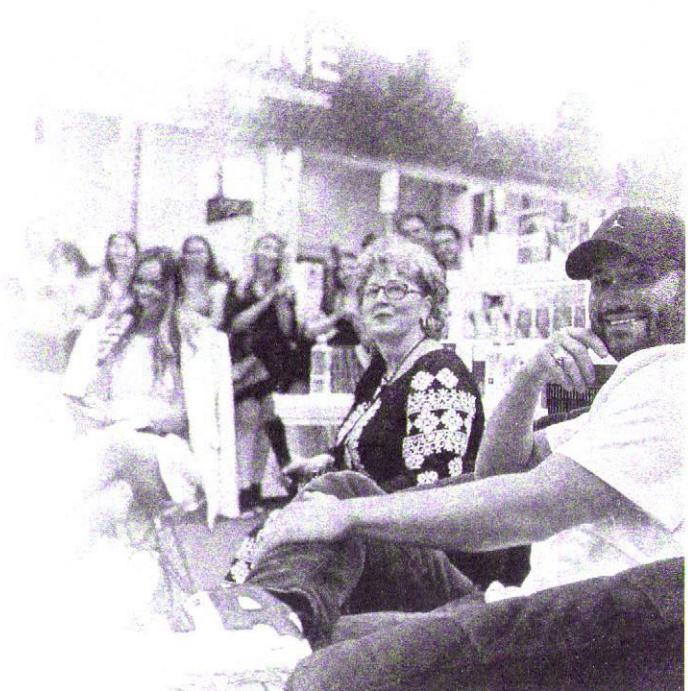
Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

protecție, prezență constantă și autentică, iubire necondiționată.

Se spune că este bine să facem pace cu trecutul nostru, să acceptăm prezentul, să facem tot ceea ce ține de noi să îl valorificăm în folosul nostru și să privim cu încredere spre viitor.

Ai grijă de tine și prețuiește-te, ești sănătoasă și puternică, poți să îți construiești viața așa cum ți-o dorești tu.

*Cu drag,
Emilia Bendeac*

Cuprins

Cuvânt introductiv	5
Hai la tata, Cafy!	13
<i>Dragă Mihai... (Crezi că e un defect că sunt și acum virgină?)</i>	23
Învierea lui Lazăr	27
„Easy” box?!	34
<i>Dragă Mihai... (Mi-a fost frică să încerc să-l iubesc din nou)</i>	36
Religie.....	43
Blestemul farmaciei din Mall Vitan	50
<i>Dragă Mihai... (Tati, voi ați făcut vreodată sex?)</i>	54
Imperiul penisurilor.....	59
Marijuana	63
<i>Dragă Mihai... (N-ai idee câți ajung să se drogheze de la 14 ani)</i>	73
Smiley mă calcă pe nervi	77
Legendarele povești ale lui nenea Dan	80
<i>Dragă Mihai... (Medicul ne-a dat de ales cine să rămână în viață)</i>	93
A fi sau a nu fi... poet.....	99

<i>Dragă Mihai... (Dacă ar vedea profa mea de română)</i>	105
Hipersexualitate	109
Andrea cu un singur „e”	113
<i>Dragă Mihai... (Care-i treaba cu degetele de la picioare?)</i>	116
<i>Eminescu versus Eminem</i>	121
<i>Dragă Mihai... (Mă doare că nu înțeleg de ce eu)</i>	131
Până la Dumnezeu, fă tu!	135
Top 5 lucruri bune de știut când te părăsește iubita/nevasta (nu neapărat pentru cel mai bun prieten).....	138
<i>Dragă Mihai... (Ultima mea dorință era să-ți fac un oral)</i>	142
<i>Dragă Mihai... (În al nouălea cer)</i>	146
Cerere în căsătorie.....	148
Scrisoarea pentru divinitate	152
<i>Dragă Mihai... (Artiștii mor de foame)</i>	153
Alcoolimpiada.....	157
Femeia în aer.....	168
<i>Dragă Mihai... (Viața sexuală a unei puștoaice)</i>	171
Cum l-am trolat pe Sergiu Nicolaescu.....	176
Ciudatul domn Mihnea Irimia	188
<i>Dragă Mihai... (La 16 ani am fugit de acasă)</i>	196
Când gâfâie copiii.....	199
Mi-a cam obosit depresia	204
Termopanele albe	211
<i>Dragă Mihai... (Cu bărbatul iubit, 3 pisici și un câine mare)</i>	214

Trei președinți	219
<i>Dragă Mihai... (Băiete, eu am HIV)</i>	226
Bani din cer	229
Somnifere.....	232
<i>Dragă Mihai... (Visătoarea ta)</i>	237
Hurricane.....	241
Premoniții.....	245
<i>Dragă Mihai... (Dacă nu ajung să fac sex cu Giani Kiriță)</i>	250
Întrebarea pe care nu vreau s-o mai aud	255
<i>Dragă Mihai... (Cum i-ar chema pe voievozi ca maneliști)</i>	259
Generația de aur	263
<i>Dragă Mihai... (Un inel care să te facă nevăzut)</i>	266
Nu mai e ca înainte.....	270
Dragi gentilomi și stimate gentiloame.....	274
<i>Cum m-a dat Mihai Bendeac afară de ziua mea (Monica Munteanu)</i>	276
<i>Fundeni – etaj 7 – pediatrie (Codin Maticiuc)</i>	278
<i>Ziua în care am înnebunit (Vlad Drăgulin)</i>	282
<i>„Să vă dau la m...e, bogaților!” (Anca Dinicu)</i>	294
<i>Mihai și Peștera (Mihnea Irimia)</i>	296
<i>„E liber cârnatul?” (Dănuț Bendeac)</i>	301
<i>Dragă Mihai... (I-am scris unui nume din certificatul de naștere)</i>	310
<i>Scrisoarea pe care i-ai scris-o tatălui tău (Emilia Bendeac)</i>	315

HAI LA TATA, CAFY!

Astăzi mi s-a întâmplat o chestie care demonstrează fără putință de tăgadă faptul că sunt uneori un mare imbecil. Și mai demonstrează ceva. De multe ori, binele pe care încercăm să-l facem poate produce efecte contrare bunelor noastre intenții. Mă plimbam cu Happy în jurul prânzului... Nu! Stai! Să fim corecți... Nu mă plimbam cu Happy. Eram la capătul lesei de care trăgea el ca un bezmetic. Cam așa se întâmplă în mod real, asta este dinamica în relația dintre noi. Vă jur că mi se face jenă când trec pe lângă alte cupluri formate din om și patruped canin. Mă uit la ei, îi văd liniștiți, la pas, și instantaneu mi se pune pe inimă. Al meu zici că e scăpat de la Bălăceanca. În permanență agitat, mirosind totul, mergând haotic în zigzag ca să adulmece și să se pișe atât în stânga, cât și în dreapta trotuarului, mereu pe fugă, în grabă, căutând și adulmecând în permanență pisici. Ce mă aduce cu adevărat la disperare sunt însă momentele în care ne intersectăm cu alte exemplare din rasa lui, vișla. Absolut toate vișlele merg la pas cu o călcătură imperială, ca la un concurs de specialitate. Până și oamenii (nu suport termenul

„stăpâni”) care plimbă

We know

vișle aulei înșiși un aer aristocratic. Sau poate e doar în capul meu, din pricina diferenței enorme dintre eleganța ălor și Happy al meu, care zici că are boala lui Calache.

Mică paranteză. Eu folosesc expresia „boala lui Calache” într-o sinonimie cu urbanul, argoticul „boala copiilor”, dar nu este deloc o utilizare corectă, ci, dacă îmi este permis (de ce nu mi-ar fi, doar sunt un mare scriitor), o licență poetică. Povestea expresiei „boala lui Calache” și a celui ce a dat denumirea este extraordinară, dar sensul ei este altul decât cel în care folosesc eu expresia.

Revenind, în timp ce mergeam sau, mai bine zis, în timp ce eram tras de lesă, observ un câine de talie mică în mijlocul uneia dintre străduțele de pe lângă casa alor mei. Nu știu să vă spun rasa micului patruped, întrucât nu mă pricep la câinii de talie mică și nici nu vreau să mă pricep. Asta fiindcă, în mare măsură, îi urăsc visceral. Sigur, există și excepții notabile. De pildă, Anca Dinicu, pe lângă sutele de defecte, are și două cățelușe pe care le iubesc din tot sufletul pentru că sunt cumiți, liniștite, vesele. Una dintre ele este și artistă, întrucât joacă împreună cu noi în spectacolul *Casa de modă*. Mai am un coleg, Dan Rădulescu, care posedă la rândul-i un câine de talie mică, tot o cățelușă, absolut adorabilă. Dar mie mi se pare că, în proporție covârșitoare, câinii de talie mică sunt niște ființe trimise pe pământ direct din iad. Eu niciodată nu am înțeles cum poate un câine de talie mică să fie atât de agresiv.

Ca să vă și exemplific, am o vecină... Doamne, ce paranteze fac și nu ajung la subiect. Vă rog frumos, îndurați-mă! Deci am o vecină care are un cățel din ăsta pitic, alb, foarte păros, care începe să mârâie de câte ori mă întâlnește, latră, își bulbucă ochii din găvane, se isterizează, îi curg balele, se zbate în brațele dânzei, arătând că ar dori să mă omoare. Doamna îi spune în permanență: „Măi, gata! Potoleşte-te!”, evident fără niciun efect. De asemenea, se mai întâmplă să trec cu Happy al meu pe lângă alți căței din ăștia cât un șnițel berlinez, care încep să latre, să urle, să se repeadă amenințător către noi, în timp ce stăpânii (a se citi aparținătorii) îi țin din scurt și le adresează aceleași și aceleași complet inutile îndemnuri la calm, la bună înțelegere, lucruri care, în mod evident, se lovesc de un zid, întrucât cei mai mulți dintre câinii de talie mică sunt literalmente idiști. Problema majoră este faptul că nimeni niciodată nu le-a dat o lecție. Nimeni nu le-a explicat niciodată că ei sunt câini DE TALIE MICĂ! Am avut adeseori o pornire diabolică atunci când am trecut pe lângă cineva cu o jivinuță de-asta care începe să-și arate mușchii înspre mine și Happy. Am început să am fantezii cu ipoteticul moment în care i-aș da drumul lui Happy (deși de felul lui este pacifist) și l-aș lăsa să măcelărească piticania isterică. Și ce să vezi?! Ulterior, de-a lungul existenței lui, „Bubico” va fi mult mai calm și va înțelege că putem trăi în comuniune unii cu alții, că nu avem nevoie de violență și mai ales va învăța o lecție foarte importantă: că nu e bine să te iei la trântă cu ceva ce nu poți să duci.

LIBRIS

We know
how to love

Sigur, este motivațional să te crezi capabil de orice, dar un pic de instinct de conservare nu strică. Vorba unuia dintre cei 16 supraviețuitori ai accidentului aviatic din Munții Anzi petrecut în 1972: „Panica te omoară, dar frica te salvează.” Acești câini agresivi de talie mică trăiesc întreaga lor existență într-o minciună, întrucât ei, fiind protejați de oamenii lor și știindu-se ținuți în brațe sau în lesă, exhibă un comportament care nu are niciun fel de legătură cu ceea ce sunt ei sau ceea ce ar putea fi vreodată.

Revenind (cu greu) la subiect, văzând eu acest cățeluș singur-singurel în mijlocul unei alei, mi-am dat seama instantaneu de două lucruri: 1. piticania nu făcea parte din categoria menționată, ci, din contră, era blând, luminos și 2. nu avea niciun om în preajma lui. Am stat preț de două minute uitându-mă în jur și scrutând orizontul (un fel de a spune, căci eram practic înconjurat de blocuri, case și betoane). Când am văzut că nimeni nu se arată, am început să mă apropiu de cățel și, părându-mi-se că este speriat, i-am spus: „Te-ai pierdut?” Între noi fie vorba, nu vi se pare absolut minunat de stupid atunci când un om vorbește cu un câine? Cum era ca eu să-l întreb: „Te-ai pierdut?”, iar câinele să răspundă dintr-odată: „Da, nenea, m-am pierdut!” Făceam un stop cardiac? Făceam! M-am lăsat pe vine, am început să-l iau cu „cuțu, cuțu”, apropiindu-mă ușor ca să nu se panicheze. Mica arătare n-avea nicio teamă. Am reușit să îl mângâi și să observ că avea la gât o zgardă de care atârna un mic medalion pe care scria „Cafy” și un număr de telefon. Mi-am scos

instantaneu telefonul din buzunar, cu intenția declarată (în gând, evident, că nu era nici pulea în jur) de a apela numărul de pe medalion. Soarta potrivnică a făcut ca, fix în clipa în care eu țineam lesa lui Happy la subraț, întrucât mâinile îmi erau ocupate cu telefonul, să apară la o distanță de aproximativ 10 metri o pârdașnică de pisică. Bineînțeles că s-a declanșat jihadul pe pământ, Happy smucindu-se înspre pisică și lesa scăpându-mi de la subsuori (ador cuvântul „subsuori”, e o ciudățenie personală). Cafy al meu s-a speriat îngrozitor și, până să apuc să clilesc, a luat-o la fugă cu o viteză demnă de un ogar afgan. În mine s-a produs imediat o stare de disperare, întrucât nu știam ce să fac mai întâi, să alerg după Cafy sau să alerg după Happy (respectiv după pisică). Acum... dacă dumneavoastră vi se pare normal ca un mare om de cultură și artă, o legendă a vieții cultural-artistice a acestei țări, să se confrunte cu o astfel de problemă, eu nu mai zic nimic... Auziți numai cum sună, aproape hamletian: „a alerga după Happy sau după Cafy”.

Am început să urlu la Happy, care probabil a simțit acest impuls energetic și s-a oprit brusc din urmărirea pisicii. L-am recuperat cât am putut de repede, după care am început să fugim împreună după Cafy. Din pricina incidentului dinainte, Cafy deja nu mă mai considera un prieten, ci un inamic. Teribilă neînțelegere a situației de fapt! Alergând după el, îi tot strigam: „Cafy, hai la tata! Hai la tata, Cafy!” Dincolo de faptul că suna absolut cretin, în cazul în care câinele ar fi avut o minimă percepție

IBDIS

We know
better

a limbajului uman, s-ar fi întrebat de ce pretind eu așa ceva, de ce îmi asum ad-hoc (sau nitam-nisam) paternitatea lui. Urmărirea a fost absolut agonizantă și a durat preț de mai bine de 20 de minute. Am trecut prin tot felul de străduțe mai mult sau mai puțin lăturalnice și întortocheate, până când am ajuns într-o zonă cu trafic intens, unde Cafy al meu a traversat exact cum dau bătrânii de 80 de ani cu mașina în marșarier, adică fără să se uite, pe sistemul „cu Dumnezeu înaintea”. Mă rog, având în vedere că este vorba despre marșarier, mai degrabă „cu Dumnezeu înapoi”, dar nu avem acum timp de astfel de detalii. Însăpăimântat și brusc palid la față (nu m-am uitat în oglindă, însă știu când mă albesc la mutră), am închis ochii. S-au auzit două scrâșnete de frână și, când am redeschis ochii, am răsuflat ușurat văzând că piticania a scăpat cu viață ca prin minune. Tot alergând după el, am ajuns în dreptul unei secții de poliție și am încercat să le explic unor polițiști aflați în curtea instituției situația în care mă aflu. Cum ei tocmai se urcau în mașină ca să plece într-o intervenție de urgență, mi-au indicat un birou unde pot merge să dau o declarație. Eu m-am uitat siderat la ei, gândindu-mă ce poate fi în mintea lor, având în vedere faptul că îl aveam încă în raza vizuală pe Cafy și, logic, dacă aș fi intrat să dau o declarație, la ieșire n-aș mai fi știut unde se afla. Cu alte cuvinte, Cafy ar fi trecut de la statutul de persoană sub supraveghere, pardon, câine sub supraveghere, la statutul de câine dispărut. Timpul era dușmanul meu numărul unu.

LRDIS

We know
sports

Într-un final, am reușit prin diferite metode și tactici demne de Pep Guardiola să îl dirijez pe Cafy într-un spațiu relativ închis: un loc de joacă pentru copii unde în acel moment se aflau, în mod surprinzător, niște copii. M-am trezit spunându-le pe un ton dramatic și complet patetic o replică parcă desprinsă dintr-un film românesc gen *Roșcovanul*: „Nu-l lăsați! Puneți mâna pe el!” Bref, copiii, trecând peste această replică idioată, au înțeles ideea și l-au capturat pe bietul Cafy, a cărui limbă ajunsese la o dimensiune mai mare decât lungimea propriului corp. Eu, gâfâind, am rugat un băiețel să-mi dicteze ce scrie pe medalion. În timp ce țineam telefonul în mână, băiețelul a început să-mi dicteze pe litere: „C, A, F, Y”, după care s-a uitat la mine, mândru că știe literele încă din grădiniță. M-am holbat la el câteva secunde, blocat, după care, recunosc, am izbucnit: „Numărul de telefon, băi copile!” Parcă trezit la realitate, a început să-mi dicteze numărul. Țin să menționez că băiețelul îl ținea pe Cafy în brațe în timp ce îmi dicta. După ce a terminat de dictat numărul, eu i-am spus „mulțumesc”; el, educat, a răspuns „cu plăcere”, lăsându-l jos pe Cafy care, văzându-se liber, a fugit din locul de joacă pentru copii. Și atunci am avut două alternative. Una: să răpesc copilul care deja mă adusese la disperare și să trec frontiera de stat cu el în scopul de a-l vinde unor traficanți de carne vie. A doua: să alerg după Cafy. În urma unei mature chibzuințe, am luat copilul, l-am legat la gură să nu țipe, l-am urcat în mașină și am plecat în

trombă spre Vama Nădlac. Glumesc. Am început să alerg după Cafy!!!

Mi-aș dori ca dumneavoastră să conștientizați și un element important al poveștii, și anume faptul că sunt o persoană cu oarecare notorietate, iar alergătura mea după o potaie minusculă era scrutată de diferiți trecători și personaje care se nimereau să se aplece la ferestrele blocurilor pe lângă care treceam.

Cafy al meu parcă prinsese forțe proaspete și a trecut din nou în fugă printr-o zonă unde era trafic intens. Din nou scrâșnete de roți, din nou eu rugându-mă cu ochii închiși la Maica Domnului și Maica Precista (deși nu am știut niciodată diferența dintre cele două entități), iar providența s-a arătat sub forma unui om... Mă rog, nu chiar om, fiindcă persoana respectivă nu arăta neapărat a om, dar avea, pare-se, suflet bun. Eu i-am strigat: „Nu-l lăsați să plece! Puneți mâna pe el!”, într-un deja logic sequel al paradigmei cinematografice optzeciste de proastă factură, și am apelat numărul de telefon de pe medalion. Mi-a răspuns o doamnă care era în mașină, în drum spre casă. I-am zis: „Doamnă, iertați-mă că vă deranjez, dar câinele dumneavoastră s-a pierdut, și am reușit într-un final să-l prindem, în urma unor eforturi supraomenești. Aș vrea să știu cum aș putea să vi-l înapoiez.” Femeia aproape că a început să plângă și mi-a spus:

— Unde l-ați găsit?

— Doamnă, de jumătate de oră alerg. Suntem undeva pe lângă... (și i-am comunicat exact zona unde ne aflam).

Dânsa a replicat:

— Vai de capul și de zilele mele! Este foarte departe de casa noastră!

— Dar unde locuiți dumneavoastră?

— Vedeți, cățelul nostru are o gaură în gard pe care noi am făcut-o ca să poată ieși atunci când lipsim de acasă și suntem plecați la serviciu. Dar el nu iese decât până în fața porții. Face un pipi și într-un minut intră înapoi în curte.

Cu ultimele puteri, sfârșit de oboseală și transpirat, am cutezat a întreba:

— Puteți să-mi spuneți pe ce stradă stați dumneavoastră?

Ei bine, doamna mi-a comunicat adresa exactă și mi-am dat seama că strada respectivă, recte casa cu pricina erau exact strada și casa de unde eu am început să-l alerg pe Cafy!

Concluzia? Păi exact ce spuneam la începutul articolului: mare grijă la binele pe care încercăm să-l facem. Uneori, bunele intenții pot conduce către...

Mă rog, ați înțeles pilda.

End of story.

Dragă Mihai,

Eu nu cred în perfecțiune. Nimeni nu-i perfect. Perfect este doar Dumnezeu. Dacă noi am fi fost perfecți de la bun început, Dumnezeu nu ar mai fi lăsat ca bărbatul și femeia să fie împreună. Nu iubești o persoană pentru calitățile sale, ci dimpotrivă, pentru defectele sale. Știi de ce? E simplu. Defectele le fac să fii unic în fața celorlalți. Te ajută să ieși în evidență. Ți va părea ireal, dar așa e.

Crezi că e un defect atât de mare pentru mine faptul că sunt virgină? (sunt născută în 1994).

Poate te întrebi de ce nu am făcut-o până acum. Ei bine, răspunsul este cât se poate de simplu. Vreau ca prima mea noapte de iubire să fie una magică. Nu vreau să regret cum regreti tu acum. Vreau ca bărbatul pe care-l voi duce la altar să fie mândru de mine. Nu vreau să mă privească cu îndoială toată viața.

Cum poate un om, general vorbind, să ia Sf. Taină a Cununiei în bătaie de joc? Cum poate un preot să permită așa ceva?

Dragă Mihai,

Ţi scriu aceasta scriitoare în semn de mulțumire și respect pentru faptul că ți-ai dus la îndeplinire intenția. Nu ai lăsat să prătrundem acolo unde nu speram că...